

Matouš 4:1-2 ¹Tehdy Duch Ježíše vyvedl do pustiny, aby byl pokoušen od Ďábla. ²A když se postil čtyřicet dní a čtyřicet nocí, nakonec vyhladověl.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 227.2 Když byl Ježíš veden na poušť, aby byl pokoušen, vedl ho Duch Boží. Nevyhledával pokušení. Odešel na poušť, aby byl sám a rozjímal o svém poslání a díle. Půstem a modlitbou se připravoval na krvavou cestu, kterou měl projít. Jak by měl začít své dílo osvobozování zajatců držných ničitelem v utrpení? Během dlouhého půstu Mu byl předložen celý plán Jeho díla jako osvoboditele člověka.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 227.3 Když Ježíš vstoupil na poušť, byl zahalen Otcovou slávou. Byl pohlcen společenstvím s Bohem a to Jej povznese nad lidskou slabost. Sláva od Něj však odstoupila a On byl ponechán v boji s pokušením, které na Něj neustále doléhalo. Tíže konfliktu, který na Něj čekal, se Jeho lidská přirozenost bránila.

DA – Touha věků 116.3 Satan pochopil, že když nezvítězí on, zvítězí Bůh. V sázce bylo příliš mnoho a boj byl příliš důležitý, než aby jej mohl svěřit spřízněným andělům. Musel jej vést sám. Veškerá síla odpadlictví se zaměřila na Božího Syna, stal se terčem všech zbraní pekla. (srv. TV 69.4)

DA – Touha věků 116.4 Mnozí lidé se domnívají, že se boj mezi Kristem a satanem jejich vlastního života nijak zvlášť netýká, a proto se o něj příliš nezajímají. Tento zápas však stále znovu a znovu probíhá v každém lidském srdci. Nikdy se nestane, že by člověk opustil řady zla a vydal se do služby Bohu, aniž by se setkal se satanovými útoky. Nástrahy, kterým Kristus odolával, známe i my a víme, jak těžké je nad nimi zvítězit. Na Ježíše však doléhaly o to více, oč nás svým charakterem převyšuje. Kristus obtížený břemenem hříchů celého lidstva odolal pokušení chuti, nepodlehli svodům světa a lásce k nim ani touze po okázalosti, jež v lidech probouzí pýchu a vede k domýšlivosti. Byla to tato pokušení, která přemohla Adama a Evu a kterým tak snadno podléháme i my. (srv. TV 69.5)

DA – Touha věků 117.1 Satan poukazoval na Adamův hřích jako na důkaz toho, že Boží zákon je nespravedlivý a nelze jej zachovávat. Kristus měl v našem lidství Adamův pád vykoupit. Adam však v době, kdy na něj zaútočil pokušitel, nebyl poznamenán žádnými následky hříchu. Stál zde tehdy v plné síle dokonalého člověka, a to jak po stránce tělesné, tak i duševní. Byl obklopen slávou zahrady Eden a denně se stýkal s nebeskými bytostmi. V úplně jiné situaci byl Ježíš, když vstoupil na poušť, aby se střetl se satanem. Tělesné, duševní i mravní schopnosti lidstva po čtyři tisíce let ochabovaly; Kristus na sebe vzal slabosti degenerovaného lidstva. Jen tak mohl zachránit člověka z nejhlubšího ponížení. (srv. TV 69.6)

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 926.5 Stal se předmětem pokušení, čímž vystavil nebezpečí své božské vlastnosti. Satan se snažil neustálými a podivuhodnými prostředky své prohnatosti přimět Krista, aby pokušení podlehl.

DA – Touha věků 117.2 Mnozí tvrdí, že nebylo možné, aby byl Kristus přemožen pokušením. Potom by býval nemohl zaujmout Adamovo místo a zvítězit tam, kde Adam selhal. Kdyby snad byl náš boj v nějakém slova smyslu těžší než ten Kristův, pak by nám nebyl schopen pomoci. Náš Spasitel však přijal lidství se všemi důsledky, které to s sebou neslo. Přijal lidskou přirozenost včetně možnosti podlehnout pokušení. Nemusíme snášet nic, co by nezakusil i On. (srv. TV 70.1)

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 271.1 Kristus vstoupil na svět jako satanův zhoubce a Vykupitel zajatců spoutaných jeho mocí. Svým vítězným životem zanechal lidem příklad, který mají následovat a zvítězit nad satanovými pokušeními. Jakmile Kristus vstoupil na poušť plnou pokušení, Jeho vzhled se změnil. Sláva a nádhera pocházející od Božího trůnu, která osvětlovala Jeho tvář, když se před Ním otevřela nebesa a Otcův hlas Ho uznal za svého Syna, v němž má zalíbení, byla nyní pryč. Tíha hříchů

světa tížila Jeho nitro a Jeho tvář vyjadřovala nevýslovný zármutek, hloubku utrpení, jakou dosud padlý člověk ještě nezakusil. Cítil zdrcující příliv bídy, která zaplavila svět. Uvědomil si sílu požitkářství a bezbožných tužeb a vášní, které ovládaly svět a které na člověka přivolaly nepopsatelné utrpení. Požitkářství se od Adamova přestupku s každou další generací zvětšovalo a posilovalo, až bylo lidstvo morálně natolik slabé, že jej nemohlo vlastními silami přemoci. Kristus měl jménem lidstva nad požitkářstvím v oblasti chuti zvítězit tím, že obstál v nejsilnější zkoušce. Musel kráčet po cestě pokušení sám a bez pomoci, nikdo Ho neměl utěšovat ani podporovat. Měl zápasit s mocnostmi temnoty....

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 272.2 ... Nacházel se v pusté a neúrodné poušti, obklopen divokou zvěří. Všechno kolem Něj bylo tak odpudivé, že by se tomu člověk raději vyhnul.

DA – Touha věků 118.1 Čtyřicet dní se postil a modlil. Byl zesláblý hladem a pohublý, unavený a vyčerpaný duševním utrpením, **Izajáš 52,14 (B21)** “[tak nelidsky byl napohled zohaven – už ani člověku nebyl podoben](#)”. To byla příležitost pro satana. Předpokládal, že za těchto okolností Krista nyní přemůže. (srv. TV 70.4)

DA – Touha věků 118.2 Jako by v odpověď na modlitbu přistoupila ke Spasiteli bytost v podobě nebeského anděla. Tvrdila, že ji posílá Bůh, aby Kristu oznámila konec jeho půstu. Jako kdysi poslal Bůh anděla k Abrahamovi, aby zachránil Izáka před obětováním, pověřuje prý i tentokrát svého posla, aby Ježíše osvobodil. Bůh je totiž spokojený s Kristovou ochotou vydat se na cestu plnou utrpení a bolesti. Takové poselství tehdy Ježíš obdržel. Spasitel byl zemdlý půstem, měl veliký hlad. Satan k němu přistoupil, ukázal na kameny roztroušené po poušti, které se podobaly bochníkům chleba, a řekl: **Lukáš 4,3** “[Jsili Syn Boží, řekni tomuto kameni, ať se stane chlebem.](#)” (srv. TV 70.5)